

Dankbaar aandenken aan

DE HEER

Lucien EECKHOUT

geboren te Sint-Maria-Lierde op
11 juni 1925 en overleden in het
A.Z. Sint-Elisabeth te Zottegem
op 25 september 2000,
gesterkt door het Sacrament
van de ziekenzalving.

Uw aanwezigheid en uw medevoelen
waren voor ons een troost,
wij danken U ervoor.

De familie.

Rouwl. Fun. B.V.B.A. RAOUL, Brakel, Tel. 055/42 24 49

Lucien woonde tot voor een paar jaar op de Polenak, tevreden en geliefd, gekend en geholpen, met zijn duiven en zijn hondje Jimmy. Hij ging met hen om zoals Sint-Franciscus met de vissen sprak. Hij was zeer christelijk en in zijn goede dagen trouwe kerkganger. Lucien wordt ziek, ziekte na ziekte, te ziek voor zijn duiven, te ziek voor zijn hondje, te ziek voor zichzelf. Hij is weemoedig, triest als je bij hem komt, ellendig alleen alsof hij je telkens zeggen wou: "Je hoeft me niet te helpen, dat kan je ook niet, als je maar wil begrijpen". Lucien is te eenvoudig en te schuchter om over zichzelf te praten. Dan moet hij gaan - het is hoogtijd - voor verzorging. Hij gaat naar het Sint-Franciscustehuis te Oprakel. Hij spreekt lof en dankt voor alle goede zorgen daar.

Lucien wist wat goedheid betekent in het leven. Goedheid die om daden vraagt. Goed zijn is een werkwoord. Hij zelf heeft destijds de zorg opgenomen voor de kinderen van zijn broer Marcel na de dood van hun moeder in 1968. Hij nam de verantwoordelijkheid op voor zijn twee neven Erwin en Rudy. Ze zijn er hem nog dankbaar om. Zijn petekind Rudy verliest hem geen ogenblik uit het oog, gaat altijd bij hem langs, heeft enkel woorden van respect en lof voor nonkel Lucien. Vraag aan Rudy ook eens wie zuster Annie voor nonkel Lucien was, wat zij heeft gedaan, de troost en de kracht die zij heeft gegeven. Zij was de troost tot op het laatst, een tweede moeder. Ook Guido was hem zeer genegen, hield zijn hondje van hem over. Velen hebben Lucien begrepen, hebben niet vergeten dat hij een goed mens was, maar alleen. Is er nog liefde na de dood?